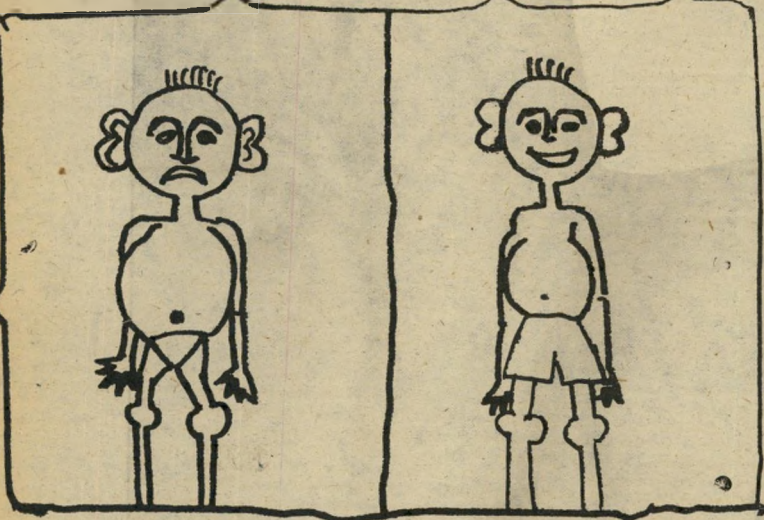

תת-תזונה פוליטית

שמי שרוצה ממש חזק, יכול להירגע מהם. ראשית, אומר הפרופסור השופט, קיימת, פה ושם, תת-תזונה אצל קשישים, אולם אי אפשר לדבר על "תופעה". שנית, התגלו במחקר שני "מיקרים" של תת-

בת-אביב. בהמשך הידיעה ב"מעריב" אפילו נאמר שהוא מבקש ממנהל "איכילוב" לזכור את המיקרים הסובלים מתת-תזונה שנתגלו בתל-אביב. לא, ה"מנכ"ל" רק טוען כי כשמנהל בית-חולים מספר שיש תת-תזונה, זו פוליטיזציה,

מימין: מקרה של תת-תזונה ישראלית משמאל: תופעה של תת-תזונה בביאפרא

תזונה אצל ילדים, אבל, אין שום הוכחה כי הדבר נובע ממצב כלכלי קשה או ממצב פסיכו-סוציאלי. שלישית, מספר הפרופסור, "עלולים להתגלות מיקרים לא חוסר תזונה, אבל בשום פנים לא נתגלו מיקרים של תת-תזונה חריפה נוסח ביאפרא או הודו". ולבסוף: "כדי להגיע לידוי קביעה ברורה יש לעשות בדיקות יסודיות - ובמשך תקופה ארוכה, אולם לשם כך דרושים כלים מיוחדים שאינם בנמצא".

אתרגם לכם מה אומר הפרופסור ה"שופט" ללשון בני-אדם: ראשית, יש תת-תזונה בצורת "מיקרים" או בצורת "פיה ושם", אבל לא כל האוכלוסיה חולה בזה. שנית, גם כשזה נמצא, זה לא נורא כמו במקומות שבהם זה נורא. שלישית, יכולות להיות לזה כל מיני סיבות, וכמו שבביאפרא או בהודו לא לכל "המיקרים" של תת-תזונה יש סיבה פוליטית, ככה גם בישראל ולבסוף, מסמר הערב: אפילו אם יש יותר מ"מיקרים" או "פיה ושם" תת-תזונה, אי אפשר לדעת מזה, כי אין כלים לבדיקה.

עושים. בגין חושב שהמצב הזה ייגמר כשיבוא המשיח; רבין חושב שהמשיח הזה יבוא כשהעולם כבר לא יהיה זקוק לנפט, ופרס חושב שהמשיח לא יבוא על חמור אלא ישוע.

יכולה לנהל עבודת צוות: פרס קיבל 7%, ואילו בגין ורבין לא מפגרים אחריו בהרבה. לדעת פרס, צריך לנתח את עבודת-הצוות שלשלושה גורמים עיקריים, העיקר שמהניתוח הוא בעצמו ייצא ראש-ממשלה. עבודת-הצוות של בגין היא סדרנות של קללות והדלפות, ואילו לרבין נדמה שהעיקר בעבודת-הצוות זה אמינות ועקיביות.

ישו: שלושתם שרים, האחד יותר מהשני. ההוכחה ליושר של בגין זה המיליון היושע בן-ציון, ההוכחה ליושר של רבין זה חשבון הדולרים שלו, וה"הוכחה ליושר של פרס זה רבין. היושר, זה מה שהורג אותם.

אני לא רוצה לספר לכם פה מה יצא לי בסקר, כשבדקתי מה דעת הנשאל על תבונתם הפוליטית של המועמדים, על יכולתם להעמיד את צרכי הכלל מעל לתשוקות הפרטיות, על יחסם למתנגדים פוליטיים, על הקשר בין מה שהם אומרים ובין מה שיש עושים, ועוד כמה תכונות החשובות לראש-ממשלה. המסקנה מהסקר שלי היתה, שמכל שלושת המועמדים אני רוצה, בתור ראש-ממשלה, את הרע במיעוטו, והראשון משלושתם שירוך למישרד-הפנים ושונה את שמו לשם פרטי "רע", שם מישפחה "במיעוט", יקבל את המימון המאסיבי.

וגם נותן הגדרה מעניינת ויפה של פוליטיזציה: מישרד-האוצר עושה טובה, ונותן לבית-חולים "איכילוב" כסף, ובא הכפוי-טובה הזה, מנהל "איכילוב", ר' מספר שיש תת-תזונה, כשכל חמור יכול להבין שהיא נובעת מהמדיניות של אותו מישרד-האוצר! ברור שלפי ההגדרה של הפרופ' מודן, הוא בעצמו עושה מעשה של אוטו-פוליטיזציה, כי הרי מישרד-האוצר גם עושה טובה ונותן כסף ל"מישרד-הבריאות, אבל המנכ"ל של מישרד-הבריאות הוא לא כפוי טובה; הוא, תחת להתקף את האוצר, דווקא מגן עליו.

"מעריב" לקח את הפרופ' צבי שפירא, שאצלו התגלו "המיקרים", בתור שופט בין הפוליטיזציה והאנטי-פוליטיזציה, ו"הפרופ' שפירא אמר ל"מעריב" דברים

אחרי שמנהל בית-חולים "איכילוב" בתל-אביב סיפר, שלאחרונה הופיעו מיקרים של תת-תזונה בתל-אביב, החליט מנכ"ל מישרד-הבריאות, הפרופ' ברוך מודן, להילחם במדף בתופעה הנוראה הזאת. באמת, תחשבו על זה רגע, שב"מדינה שלנו יקרר דבר כזה? המנכ"ל לא התעצל, ושיגר אל המנהל מ"איכילוב" מיכתב כזה:

"אני רואה בהכרזה זו (על התת-תזונה, ש.פ.) פוליטיזציה מסוכנת של שירותי-הבריאות, כאשר יש בכך התקפה על האוצר, ובית-החולים, איכילוב" ניוון ב"מידה רבה מתקציב האוצר." "מעריב", 27.10.80.

אתם מבינים? הפרופסור (!) ברוך מודן לא טוען שאין מיקרים של תת-תזונה

אמתק השבוע:

ח"כ אליהו שפייד

אפשר להגיד על ח"כ אליהו שפייד המון דברים, אבל הדבר הכי נכון ש"אפשר להגיד עליו זה שהוא יפה ומגוחך. כל-כך הוא יפה ומגוחך, שפשוט כואב הלב שהוא נמצא בישראל ולא באמריקה. אילו היה שפייד נמצא באמריקה, הוא היה יכול, עם כל היופי הזה שלו, להיות לפחות שחקן, או דוגמן למישהו-שיניים, או נשיא, או אפילו שלושם ביחד. מפני שהוא כאן יצא לו רק להיות ח"כ נחמד. ח"כ אליהו שפייד לא מדבר הרבה, אולי כדי לא לחשוף את שיניו היפות לאבק, ואולי כדי שלא ייווצרו לו קמ"טים מכוערים בזוויות הפה. לעומת זאת כותב שפייד המון. אמנם יש אנשים רעים שמלשינים, שזה לא בדיק שפייד שכותב את המאמרים שפייד חותם עליהם, אבל אני לא מאמין. אף אחד, חוץ מבנאדם כל-כך יפה ומגוחך כמו שפייד, לא יכול לכתוב מאמרים כל-כך יפים ומגוחכים.

הנה, רק בשבוע שעבר כתב ח"כ היפה מאמר ב"ידיעות אחרונות", שהשם שלו באמת לא חשוב, וגם הנושא לא חשוב. בכל המאמר יש בסך-הכל איזה 500 מילים, ותשיב-לב כמה ביטויים יפים ומגוחכים הצליח שפייד להכניס ב"מאמרציק" אחד קטן:

"אשר ברצותם מניחים לו לשבת על כסאו וברצותם משלחים אותו אחר כבוד לנשיא".

"ואם מימות העולם המצב בעניין זה רע, הנה עתה... הוא רע שבעתים". "בין חכמי הדמוקרטיה שורר יוכוח". "אם לנקוט גישה, אלף פרחים לפתע יפרחו".

"אפילו מישקלם מישקל זבוב וערכם כקליפת השום".

"ויכוח זה הינו עתיקי-יומין ואלף כרכים נכתבו בעטיו".

"ובנות בא את האכסנייה שלהן". "גם במתקנות שבדמוקרטיה".

"אם עליה לשאת חן וחסד". "מדשדשת אינראונים".

"אין לעשותה שבויה".

ויש עוד כמה כאלה ביטויים יפים ומגוחכים, שמעניקים לקורא חוויה לשר-נית ואסתטית עמוקה, והופכים את כל עניין תוכן, והמילים המעטות שדוחף שפייד בין הביטויים, למשהו מישיני לגמרי. וכמו המאמרים שלו, ככה גם שפייד בעצמו. אתה מסתכל עליו, ובכלל לא ברור אם מתחת לתסרוקת היפה, בתוך העור השזוף, בין הגידים המגו-הצים, ומעל לעלים המצוחצחות יש בכלל איזה משהו, וזה גם לא חשוב.

ביקורת האמנות. אפשר לדבר על זה שטויות בלי סוף. אז בבקשה, עוד ביקורת אחת. בשבוע שעבר ביקרתי בבית-הקפה הידוע, "טעמון", בירושלים, ולפי הציונים שהיו תלויים שם על הקירות אפשר היה לראות שבעל המקום, מר קום, הוא יהודי דתי שממין בעשרת הדיברות. בעשרת הדיברות כתוב, כידוע, משהו כמו: "לא תעשה לך כל פסל וכל תמונה", ובאמת, הציונים שתלויים בבית-הקפה של מר קום בירושלים זה לא פסל ולא תמונה.

השבוע
עונבר
ושב
חאה
שבלה
ברוקל

מונדי

מסתובב שוב

אני בתיאטרון לא מבין שום דבר, וכמסל בין שיקספר ואתרור נילר אני מסוגל להבדיל רק כפי הזקן הגיגני הינה של מילר. זה בטוח פתיחה רעה נאורד לביקורת תיאטרון. כי כשכותבים ביקורת תיאטרון דווקא צריך להשווץ בצניעות, ולהפגין ידע עמוק רמה לפני שמגיעים לגוף העניין. אז וחה, במקום לספר לכם על תיאטרון, אספר לכם על מונדי.

כמונדי (אני לא זוכר מה השם הפרטי שלו) יש איזו בעייה משונה עם החברה הישראלית; עם המדינה הישראלית, עם ההיסטוריה הציונית, עם הדת היהודית (וגם עם כמה דתות אחרות), עם האיניטקטואלים, עם הדימוקרטיה, עם הדת והנהלות מכל הסוגים, עם דמות האשה ונהל בגין. בנאדם נורמלי, שיש לו בעייה משונה עם כל-כך הרבה פריטים, ועוד בבת-אחת, או שהוא מפסיק להיות נורמלי, או שהוא כבר מזמן מוכר או קונה משהו בלוס-אנג'לס. זה בנאדם נורמלי. אבל מונדי הוא בנאדם לא-נורמלי. אחד המאפיינים החשובים של בנאדם לא-נורמלי, זה שהוא חושב שדווקא כל האחרים הם לא-נורמלים, או פשוט משוגעים, וזה בדיק מה שמונדי חושב. חושב ועושה. בא מונדי, לקח את הישראלים, הציונים, היהודים, הדתיים, האינטלקטואלים, הדימוקרטים, המנהלים, הנשים ובגין, שם אותם בבית משוגעים ונתן להם לשחק אותה, יעני זה בסך-הכל רק הצגה, ואם זו הצגה, יש לה גם שם: "המבשר". עכשיו, קורה דבר משונה: בא הקהל לראות את ה"הצגה". אבל מי זה הקהל? הקהל זה הישראלים, הציונים, היהודים, הדתיים, האינטלקטואלים, הדימוקרטים, המנהלים, הנשים ובגין. הקהל הזה, שיושב עד הסוף וגם מוחא כפיים כשהוא רואה את עצמו בתור משוגעים, בעצם מוכיח את התיזה של מונדי שכולם סביבו משוגעים, כי איפה תמצאו בנאדם נורמלי שימחא כפיים כשאומרים לו שהוא משוגע? גע?

ואם אתם מחפשים את הקשר בין מונדי וסוקרטס, הנה הקשר: מונדי וסוקרטס שכולם פה משוגעים. גם מונדי פה, ולכן גם הוא משוגע. אם הוא משוגע, אי אפשר להאמין לו כשהוא אומר שכולם פה משוגעים. אז גם הוא אולי לא משוגע.

אז אפשר להאמין לו שכולם פה משוגע, וכן הלאה.

ברור שיש כאן איזה כשל לוגי ב"סידרת הטעויות הזאת. תחשבו על זה שבוע, ומי שלא ימצא, יקרא פה את פיתרון החידה בשבוע הבא. בינתיים, כשאני קורא מה שכתבתם, נדמה לי שבעצם יצאה לי, בלי שהתכוונתי, ביקורת תיאטרון. אבל אולי גם למונדי יצא תיאטרון בלי שהתכוון, אז אנחנו קוויט.

התחיל למצוא-יחן בעיני העניין של

הרע במיעוטו

בזמן האחרון אני מבולבל לגמרי מ"הסקרים, שתפקידם לספר לי את מי רוצה העם בתור ראש-ממשלה. מהסקרים האלה יכול להתברר, למשל, שלמרות שהמון אחוזים חושבים שרביני יש נה החשובה ביותר בשביל ראש-ממשלה, הם לא רוצים את רבין בתור ראש-ממשלה. גם יכול להתברר, שלמרות ש"המון אחוזים חושבים ש"סמכותיות" זה תכונה חשובה מאוד לראש-ממשלה, ויש תכונה כזאת לבגין ולפרס, הם רוצים דווקא את רבין בתור ראש-ממשלה. מכל זה אני מבין שהציבור מבולבל לגמרי מהמועמדים השונים, ומהתכונות השונות שצריך להדביק להם, אבל לא בטוח שזה דווקא באשמת הציבור.

הרעיון בעצמו, שהציבור יגיד את מי הוא רוצה בתור ראש-ממשלה לפי התכונות, זה דווקא רעיון טוב. אבל גם הבני-צוע צריך להיות רציני. אני, למשל, לא מבין כלום ב"אמינות ועקיביות", וגם לא ב"סמכותיות" או בכל מיני תכונות כ"אלה, שאולי צריך אותן במאיי-סרטיים או פקיד-בנק. אין לי כסף ואין לי זמן בשביל לעשות סקרים עם מדגם מייצג, אז עשיתי בתוכי נפש סקר פרטי על התכונות שלפי דעתי הן חשובות בשביל ראש-ממשלה, והנה התוצאות:

ק ש ר עם המציאות הפוליטית: בגין קיבל 5% ואילו פרס ורבין לא מקדימים אותו בהרבה. שלושתם חושבים שהעולם כולו נגדו, ואין לזה שום קשר עם מה שאנחנו עושים או לא